

tion fuldkommen uden at spørge Mindretallet. Thi saa var de jo sikre paa at bevare deres Flertal. Men angst for Valget vedtager de nu en dyrere Ordning, end den vilde blive, hvis man gik den Vej, Grundloven anviser.

Den højtærede Minister sagde som Svar til sin Partifælle, det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsen, at vi endnu ikke vidste noget som helst med Hensyn til den kommende Garnisonsordning, derfor kunde han ikke svare. Det er at understrege, hvor meningsløst hele dette Forslag er. Der bevilges her 10 Millioner til nye Kaserer, Øvelsespladser og andet paa et Tidspunkt, hvor Ministeren selv siger: Jeg ved intet som helst om, hvordan den fremtidige Ordning skal være. Er der nogen Sinde paa noget andet Omraade lovgivet saa komplet sinds svagt som her? Man giver en Bevilling uden at vide noget som helst om, hvorvidt man overhovedet har Brug for den eller muligvis skal bruge mere. Men man er nødt til at skynde sig, fordi man fra begge Sider forstaaer, at næste Valgdag kan det blive for sent. Derfor gælder det om at faa Sagen ordnet. Den højtærede Minister trøster os med, at den Tid maaske kommer, da vi kan faa denne Lov ændret. Dog ikke næste Valgdag, selv om Vælgerne i Danmark kræver Loven ændret, det er ikke nok; men om 4—5 Aar, naar vi naar til et Landstingsvalg, kan vi muligvis faa Loven ændret. Det har man sørgt for gennem den Ordning, der her vedtages. Den højtærede Minister siger, at denne Ordning er den, der tjener Landet bedst. Hvis Ministeren mener det, og hvis det er rigtigt, er det egentlig et sandt Held, at Venstre ikke magtede at gennemføre det, de helst vilde. De vilde nemlig ikke have denne Ordning, altsaa ikke den Ordning, der tjente Landet bedst. Man maatte have de Konservative til at drive dem frem til den Ordning, der tjente Landet bedst, til at drive dem bort fra deres oprindelige Stilling. Jeg synes, at den højtærede Minister skulde sige: Det var den eneste mulige Ordning, naar man ikke vilde spørge Vælgerne først; den er ingenlunde, som Venstre ønskede den, for der ofres mere paa Militæret, end Venstre mener er nødvendigt. Det er Tingen. Hvis der da var sund Mening i den Maade, hvorpaa Venstre stillede sig i Militærkommissionen, saa ofres der jo her 4—5 Mill. Kr. mere, end Venstre anser det for nødvendigt at ofre paa Militæret, og dog mener den højtærede Minister, at det er den Ordning, der tjener Landet bedst. Den højtærede Minister spurgte, om der var noget andet Land,

hvor man gik den Vej, der her er Tale om. Jeg vil dertil sige, at jeg er ganske overbevist om, at naar endelig Forholdene i de forskellige Lande igen begynder at falde i Lave, saa vil Befolkningerne med stigende Styrke kræve, at vi kommer bort fra det militære Mareridt, som Landene har lidt under gennem Aarene, men at det Land, der maa lægge for, er det, der i militær Henseende er mest afmægtigt i Europa, nemlig Danmark. Der findes ikke et Land, der, hvad militær Afmagt angaar — Vanskelighederne ved at forsvare den udstrakte Kyststrækning —, kan staa Maal med Danmark. Derfor er det rimeligt, at Danmark lægger for, erkender sin militære Afmagt og lader være at ofre disse Penge.

Ministeren nævnte Tallene 64 Mill. Kr. for Ordningen af 1909 og 47 Mill. Kr. for den nye Ordning og sagde, at det er Tal, der skal huskes. Ja, det tror jeg ogsaa; vi skal i hvert Fald ikke glemme dem, vi skal ikke glemme, at paa et Tidspunkt, da Regeringens Chef erklærer, at nu skal vi til at skære i det levende Kød, for vi har ingen Penge, har det samme Parti Raad til at ofre 47 Mill. Kr. — 5 Millioner mere, end det selv anser for forsvarligt, og nødvendigt — i Militærudgifter for at kunne bevare Samarbejdet med det konservative Folkeparti, ikke af Hensyn til selve Militærordningen.

Derefter spurgte den højtærede Minister, hvor mange der stod bag ved Socialdemokraternes Forslag, han talte om, at Radikale og Socialdemokrater jo ikke kunde enes, de forkætrede hinandens Forslag. Er det nu ikke lidt letsindigt af Ministeren at begynde at tale om det? Hvordan ser det da ud, jeg kan godt sige, indenfor selve Ministerens Parti? Naar han siger: vort Forslag er dog i det mindste Venstre enigt om, saa tør jeg sige, at det gælder ikke i den Grad, som vi Socialdemokrater er enige om vort Forslag, for herom er der dog fuldkommen Enighed. Men naar der spørges om, hvor mange der staaer bagved, maa jeg sige, at det var jo det, vi bad Ministeren om at faa Lejlighed til at faa konstateret. Det var Ministeren bange for, det vilde Ministeren ikke, det vilde Venstre ikke, det vilde de Konservative ikke. Det, vi sagde, var netop: lad os faa at se, hvor mange der staaer bag vort Forslag, inden man vedtager en endelig Ordning.

Derefter sagde den højtærede Minister, at Socialdemokraterne jo sejrede ustandselig, hvis man skulde rette sig efter de Udtalelser, der fremkom her. Ja, jeg vil sige, at jeg har i Grunden ikke ude ved Møder i